

Po Bazilikos skliautais

Krekenavos Švč. M. Marijos Ėmirno į dangų, Upytės Šv. Karolio Boromėjaus ir
Vadaktėlių Šv. Jono Nepomuko parapijų leidinys

Birželio 13 d. – šv. Antanas

Šv. Antanas gimė 1195 m. ir buvo pakrikštytas Ferdinandu. Šešiolikos metų įstojo į Šv. Augustino vienuolių kanauninkų ordiną. Jis tapo dideliu Šv. Rašto žinovu, buvo įšventintas kunigu ir apsisusto Koimbros Šventojo Kryžiaus vienuolyne. Koimbroje gyveno būrelis pranciškonų, jie rinkdavosi Šv. Antano Abato bažnyčioje. Pranciškonai labai jį sudomino. Penki šv. Pranciškaus vienuoliai, pasiūstę skleisti krikščionybės į Maroką, buvo nukirsdinti, o jų kūnai atgabenti į Koimbrą. Ferdinandą taip sujaudino ši kankinystė, kad jis pasiprašė priimamas į pranciškonų ordiną ir net pasivadino šventojo vienuolio, kuriam buvo pašventinta pranciškonų bažnytelė, vardu.

Jis troško tapti misionieriumi ir išvyko į Maroką. Ten susirgo ir išbuvo vieną žiemą. Pavasarį grįžęs į Italiją, darbavosi pranciškonų kapituloje Asyžiuje. Nusiųstas į Romanijos vienuolyną, pakeitė tenykštį pamokslininką. Antanas buvo labai išsilavinęs, iškalbingas, todėl jam buvo patikėta dėstyti teologiją. 1225-1227 m. Prancūzijoje kovojo su albigiečių erezija. 1227-1230 m. buvo Šiaurės Italijos pranciškonų vyresnysis ir nuolat lankydavo visus vienuolynus. 1223-1225 metai, kai Bolonijoje dėstė teologiją, laikomi pranciškonų teologinės mokyklos pradžia. Bet Antano gyvenamoji vieta visada buvo Paduva. Čia jis parašė Sekmadienio pamokslus, o į gyvenimo pabaigą – Pamokslus šventiesiems paminėti. Šiuo laikotarpiu jis daug dirbo visuomenės luomų susitaikymo ir vargšų labui. Nuolatinį kelionių išsekintas, susirgo astma bei vandenlige ir pasitraukė į Santa Maria Mater Domini vienuolyną, šalia kurio ant jo kapo vėliau buvo pastatyta bažnytelė. Nors sunkiai sirgo, vis tiek klausė išpažinčių ir pamokslavo. Pavargęs nuo 1231 m. gavėnios pamokslų, pasitraukė į Kamposampjerą, dvidešimt kilometrų nuo Paduvos, kur jo bičiulis grafas Tiso įrengė jam nedidelę celę riešutmedyje. Čia tarp lapų jis ir gyveno, nes tyrame ore buvo lengviau kvėpuoti.

Vieną naktį, užėjus skausmams, jam pasirodė Kūdikėlis Jėzus. Šis jo regėjimas, kurio liudytojas buvo bičiulis Tiso, vaizduojamas ikonografijoje. Birželio 13 d., jausdamas artėjančią mirtį, Antanas pasiprašė nuvežamas į Santa Maria Mater Domini bažnyčią. Teko keliauti

jaučiais pakinkytu vežimu. Netoli Paduvos jis visai nusilpo, todėl nutarta sustoti Arčelos vienuolyne. Čia Antanas ir mirė. Po metų, 1232 m. gegužės 30 d., popiežius Grigalius IX paskelbė jį šventuoju. Po trisdešimt dvejų metų perlaidojant Antano palaikus, šv. Bonaventūras iš Banjoredžio aptiko, kad jo liežuovis nesudulėjęs. Jis ir dabar saugomas Relikvijų koplyčioje. Suprantama – liežuovis buvo iškalbos įrankis.

Šv. Antanas yra našlaičių, kalinių, pasiuntinių, nevaisingų moterų globėjas. Šaukiamieji į karo tarnybą prašo padėti ištraukti laimingą skaičių, jūroje audros ištiktieji – išsigelbėti. Jis globoja keramikus, puodžius, braškių augintojus, nes šios uogos pasislėpusios tarp lapų kaip jis pats kadais riešutmedyje. Jo prašoma padėti rasti pamestus ar atgauti pavogtus daiktus. Jam meldžiasi nevaisingos šeimos. Antanas yra Lisabonos ir Paduvos globėjas.

Labai paplitęs šv. Antano atvaizdas su Kūdikėliu Jėzumi: kartais šventasis prieš jį klūpo, kartais Kūdikėlis stovi arba sėdi ant Evangelijos, kurią Antanas laiko rankoje kartu su lelija – skaistybės simboliu. Jėzus visada meilingas savo Antanui.

Kviečiame į Šv. Antano Paduviečio atleidus birželio 16 d. 12 val.

Mielieji,

Sulaukėme vasaros. Miesto parapijose tai laikas, kada, pasibaigus pamokoms mokyklose, išlaikius egzaminus, praleidus šimtus vaikų pro Pirmosios Komunijos ir Sutvirtinimo vartus, parapijos ištuštėja. Ogi kaimų parapijose vasaros laike, jeigu gyvenimas nevirė, tai dabar užverda. Įvairūs atlydai, atlydėliai, kermošiai, klasiokų ir giminės susitikimai, kapų ir gimtųjų sodybų lankymas... Miestas grįžta prie savo šaknų. Juk lietuviško mentaliteto bruožas – artimas ryšys su gamta, su žeme. Vienaip ar kitaip, mes visi esame „iš kaimo“.

Bažnyčiose birželio mėnesį mojavą, gegužines pamaldas, pakeičia birželinės. Visą mėnesį skaitydami ir giedodami Švč. Jėzaus Širdies litaniją, pagerbiame begalinę Dievo meilę, kuri pasiekė mus per įsikūnijusio, žmogumi tapusio, Dievo – Jėzaus Širdį. Kitaip nei su gegužinėmis pamaldomis, kurios, jeigu negalima dalyvauti bažnyčioje, vykdavo kaimų trobose susirenkant kaimynams, birželinės pamaldos vyksta tik bažnyčiose, ir ne taip daug žmonių jose dalyvauja. Priežastys įvairios: prasidėję daržų ravėjimai, laistymai, šienapjūtė. Bet manau, pati pagrindinė – kad birželis skirtas Jėzui, o ne Marijai. Marija mums, tikintiesiems, ypač lietuviams, kaip tai daug artimesnė ir priimtinesnė, o Jėzų dar ne vienam reikia atrasti, pažinti ir pamilti. Kviečiu šį mėnesį namuose ar bažnyčioje kasdien skaityti Švč. Jėzaus Širdies litaniją, ne tik skaityti, bet ir apmąstyti, ką reiškia tie kreipiniai, kuriais mėginame nusakyti Jėzaus Širdies meilę.

Neatsitiktinai pirmasis birželio sekmadienis – diena, kada pagerbiame ir maldose prisimename savo gyvus ir mirusius tėčius, tėvelius, senelius, tai vyrų diena, kada dėkojame Dievui už vyriškumą, už tėvystės dovaną, už vyrišką santūrumą, jėgą ir drąsą. Tačiau kartu turime skaudžiai prisipažinti, kad nemažai mūsų vyrų, tėčių, senelių yra paskendę uždaruose, nekalbume, bijantys parodyti tikruosius savo jausmus, gyvenimo sunkumus ir iššūkius, abejones ir klausimus dažnai slepiantys po grubumo, alkoholizmo, rūkymo, kelkimosi kauke. Minėdami tėvo dieną ir meldami jiems palaiminimo, melskime, kad jie, kaip Jėzus, nebijotų parodyti Dievui ir savo artimiesiems tikros širdies, kurią galima būtų gydyti, bet kartu ir patirti jos gerumą ir grožį.

Pirmasis birželio sekmadienis – ir Devlartinės – mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Švč. Kūno ir Kraujo šventė. Mišiose, jeigu gražus oras, procesijoje išnešame Dievą Jėzų Švenčiausiame Sakramente į lauką ir leidžiame Jo meilės žvilgsniui kristi ant mūsų kasdienybės, mūsų darbų, mūsų laukų, mūsų daržų ir sodų. Mums taip labai reikia patirti, kad Dievui rūpi ne tik mūsų sekmadienio apsilankymas bažnyčioje, bet ir kasdienės pastangos kurti savo ir kitų gyvenimą, būti laimingais. Švenčiausias Sakramentas Kūno ir Kraujo – duonos ir vyno – pavidalu – tai Dievo artumo dovana. Tas nedidelis kąsnelis, kuriuo nepamaitinsime kūno alkio, bet atliepsime į sielos alkį, troškulį ir ilgesį. Nes, kaip šv. Augustinas sako, „nerami mūsų širdis, kol neatsilsės Tavyje, Viešpatie“ ir Švenčiausias Sakramentas, šv. Komunija tampa tuo kelionės maistu, kelionės su Dievu ir pas Dievą į Jo amžinojo gyvenimo ir garbės karalystę.

Šioje gyvenimo ir tikėjimo kelionėje nesame vieni. Žemėje mus lydi ne tik mūsų mylimi artimieji, bet ir dangiškoji Motina Marija bei dangaus šventieji. Krekenavos parapijoje toks ypatingas mūsų globėjas yra šv. Antanas Paduvietis, jo stebuklingą paveikslą galime rasti kairėje pusėje šoniniame altoriuje, pačiame viršuje. Tikiuosi, kad atlydų proga, kurie vyks birželio 16 d., pavyks mūsų stebuklingąjį Antanėlį nuleisti žemyn, kad kuo daugiau tikinčiųjų gautų progą pažvelgti į jo ir ant jo rankų laikomo Kūdikėlio veidus, pastebėti rūpestingą ir mylintį žvilgsnį, patirti šv. Antano globą ir užtarimą. Savu laiku šv. Antano atlydai tik trupučiuką nusileido taip garsiems Krekenavoje Žolinės atlydams, istorijos bėgyje jie dėl daugelio priežasčių nunyko ir prigeso, manau, kad labai nevertai, nes šv. Antano Paduviečio užtarimas visais laikais buvo labai paveikus rasti pametus ir dingusius daiktus, bet taipogi atrasti pamirštą ar kur nusimetusią draugystę su Jėzumi. Atlydų proga melskime, kad stebuklingas šventasis Antanas užtartų ir padėtų atgimti mūsų parapijai, nes joje dar tiek žmonių nėra atradę kelio ir į sekmadienio šv. Mišias, ir į kasdienę maldą.

Dėkingas visiems, kurie jau atsiliepėte ar žadate atsiliepti į praėjusio mėnesio laikraštelyje išspausdintą kreipimąsi, prašantį savo aukomis pagelbėti mūsų parapijos salės – tvartelio rekonstrukcijai. Kiekvieno iš Jūsų, kad ir pati mažiausia, auka, pervesta į specialią sąskaitą ar perduota klebonijos raštinėje, tampa padrąsinimu ir vilties ženklu, kad šios parapijos dvasinė žmonių gerovė yra ne tik klebono ir pastoracinės tarybos narių rūpestis. Dar kartelį primenu ir kviečiu, kad norėdami prisidėti prie parapijos namų rekonstrukcijos, savo auką galite pervesti į tam specialiai atidarytą sąskaitą Panevėžio Kredito unijoje, sąskaitos numeris LT74 5011 0000 1400 2556, įmokos pavadinimas „auka ūkinio pastato rekonstrukcijai, unikalus Nr. 4400-2324-3381“ arba perduoti klebonijos raštinėje.

Tegul Stebuklingoji Krekenavos Dievo Motina – Malonių Versmė, drauge su šv. Antano Paduviečio užtarimu, padeda atrasti ir pažinti švč. Jėzaus Širdies meilę.

Birželio 29 d. Krekenavos bazilikoje švenčiami šv. ap. Petro ir Povilo atlidai.

Maldoje ir tarnystėje kartu su Jumis, kun. Gediminas

Atlidai Vadaktėliuose

Raimundas Serdikevičius

Naujamiesčio II-osios šaulių kuopos vadas

Gegužės 12 d. Vadaktėliuose šventėme šv. Nepomuko atlidus. Taip pat jau kelinti metai šventėme paminėti ir visai netoli nuo Vadaktėlių, Viktoriški miške, 1948 m. gegužės 15 d. žuvusius tirs „Trimito“ būrio partizanus: Juozą Gauranskį – Kepuriuką, Petrą Deveikį – Skirmantą ir Jokūbą Gritėną – Poetą. Tai buvo paprasti Krekenavos apylinkės kaimuose užaugę jauni vyrai. O atidavę savo gyvybes dėl Lietuvos laisvės, tapo didžia jos istorijos dalimi. Tik Jokūbas Gritėnas buvo kiek vyresnis, žuvo 36-erių metų amžiaus. Buvo tarnavęs policijoje, o 1944 m., vėl užplūdus Raudonajai armijai, išėjo kovoti partizaninio karo. Kovojo ne tik ginklu – taip pat rašė eilėraščius, dienoraštį, kuris gerų žmonių dėka išliko iki šių dienų. Dienoraštyje atsiskleidžia, koks sunkus buvo partizano kelias, kiek pastangų reikėjo įdėti vien, kad išgyventum – susirasti maisto, prieglobstį nuo šalčio, drėgmės. O jei dar pasitaiko susirgti ar būti sužeistam... Nežiūrint visko, partizanai kovojo dėl savo artimo ir visos Lietuvos laisvės.

Atlidų šventės metu buvo padeklamuotas kito Lietuvos partizano, žuvusio netoli Raguvos, Broniaus Krivicko, eilėraštis, kurio pirmoji eilutė puikiai atsako, dėl ko kovėsi partizanai ir visa Lietuva – „Už didžią Tiesą aš šlandieną kaujuos...“ Jei Dievas mums davė gimti žmonėmis Lietuvoje, kalbėti lietuviškai, turėti savo pasaulėjautą ir tikėjimą, tai ir saugokime bei puoselėkime tai, kas mums duota. Ne visada tam palankios sąlygos, tačiau nesena mūsų šalies istorija parodė, kad esame gyvybinga, drąsi, laisvę ir tiesą mylinti tauta. Tai liudija daugybė paaugotų gyvenimų vardan šio tikslo. Ir tas pralietas kraujas te nebūna niekad pamirštas mūsų bei ateinančių kartų, nes būtent jis labiausiai ir saugo mūsų tautos gyvastį.

Po šventų Mišių žmonės dar tuoj nesiskirstė po namus, nes Naujamiesčio kuopos šauliai visus susirinkusiuosius vaišino savo išvirta koše bei arbata, o Vadaktėlių bendruomenė pasidalijo savo paruoštomis gėrybėmis.

Parapijos salėje vyksta paroda „Maironio Lietuva“. Ją organizuoja Lietuvos dailininkų sąjungos Kauno akvarelininkų sekcija. Paroda veiks iki rugpjūčio 7 d.

Kviečiame apsilankyti!

Sveikiname Jo Ekscelenciją Panevėžio vyskupą ordinarą Joną Kaunecką, švenčiantį 75-ąjį jubiliejų. Meldžiame Jam Krekenavos Dievo Motinos – Malonių Versmės globos!

Kun. A. Mackevičius ir Krekenava.

A. Juozapaitienė

Daug garbingų ir šviesių asmenybių turėjo praėję šimtmečiai. Švč. M. Marijos stebuklingas Krekenavos paveikslas neleidžia mums tų žmonių pamiršti. Vienas iš jų kunigas Antanas Mackevičius. XIX-jo amžiaus lietuvių tautos išsivaduojamasis judėjimas įrašė į istoriją jo vardą, kaip asmens, kuris sugebėjo savo asmenyje suderinti kunigą ir pilietį, Dievo tarną ir kovotoją už žmogaus teises ir tėvynės laisvę. Ano amžiaus krekenaviečiai turėjo progos susitikti su juo, klausytis jo pamokslų, bendrauti tuo sunkiu politinėmis aplinkybėmis, laikotarpiu. Reikia manyti, kad stebuklingas Dievo Motinos paveikslas turėjo įtakos kun. A. Mackevičiaus pasiryžimui ir užmojams. Matydamas sunkią mūsų tautos dalį, nuskurdusių valstiečių kiemus, prakiurusiais šiaudiniais stogais bakužes, carinės valdžios siekį nutautinti, surusinti, uždrausti katalikų bažnyčios veiklą ir tuo pačiu sunaikinti Lietuvą, jis negalėjo likti nuošaly. Jo idealas tapo tiesa ir laisvė.

Gimė A. Mackevičius 1828 m. birželio 14 d. Raseinių apskr. Tytuvėnų vlsč. Morkių k. Būdamas 12 metų pėsčias išėjo į Vilnių mokytis. Įstojo į gimnaziją. Po šešerių metų taip pat pėsčias iškeliavo į Kijevą, įstojo į universitetą, kurio nebaigė. 1849 m. grįžo į Lietuvą, įstojo į Varnių kunigų seminariją. Tokį apsisprendimą jis aiškino, kad kunigo pareigų ėmėsi norėdamas arčiau priėti prie liaudies, įgauti jos pasitikėjimą, kurio paprasti žmonės turėjo vis mažiau ir mažiau. Nusivilimas valdžia, melu, dvarininkijos neaiškia pozicija, skurdo didėjimu, darė tautą abejingą, niekuo nepasitikinčia.

1853 m. A. Mackevičius baigė seminariją ir gavo paskyrimą į Krekenavą vikaru. 1855 m. vyskupo M. Valančiaus raštu perkeliamas į Kriklenus filialistu. Dar už poros mėnesių pagal naują vyskupo M. Valančiaus raštą paskiriamas į Paberžę (Kėdainių r.). Čia jis išdirbo iki 1863 m. kovo 8 d. Tą dieną, po pamokslų, iš bažnyčios sakyklos perskaitė sukilimo manifestą ir pakvietė vyrus į kovą. Aplinkinių kaimų gyventojai buvo susiruošę ir tik laukė mosto. 250 vyrų dalgininkų, ginkluotų ištiesintais dalgiais, prašydami Dievo palaimos ir Marijos užtarimo išėjo į Miegenų miškus (Kėdainių r.), kur gavo pirmąjį kovinį krikštą, susijungė su pagrindinėmis Lietuvos sukilėlių jėgomis. 4-jo bataliono vadu buvo paskirtas A. Mackevičius. Vėliau tapo Kauno vaivadijos ginkluotųjų pajėgų karinio viršininko vietininku. Įvairiose Kauno gubernijos vietose per pusmetį užregistruota apie 90 susirėmimų su caro kariuomene. Sukilimas ėmė silpti, per daug nelygios buvo sukilėlių ir caro mestos šimtąūkstantinės kariuomenės jėgos. 1863 m. lapkričio 26 d. ties Lebeckų k, Vilkijos vlsč., sukilėliai

patyrė skaudų pralaimėjimą. Kunigas A. Mackevičius, neprarado vilties, tikėjo laisve, ateitimi.

Sužeistas, po nesėkmingų bandymų persikelti per Nemuną, buvo suimtas. Karo lauko teismas paskelbė griežčiausią nuosprendį – mirti pakariant. Apkaltino kaip didžiausią maištininką, kuris visomis priemonėmis, net ir maldomis neva padėjo sukilimo veiksmingumui. Kalėjime, prieš pat mirtį, parašyti jo žodžiai: „Mano siekimas – grąžinti savo lietuvių tautai žmonijos teises, kurias sunaikino rusų valdžia, valdininkai ir ponai. Mano veiksams vadovavo teisybės ir savo tautos meilė. Nors sukilimas ir sustabdytas, aš suimtas, b^m jeigu vyriausybė nepakeis administracijos veikimo būdo, nesiliaus plėšusi gyventojus ir liejusi kerštą, atsiras kitas Mackevičius, ir ko aš nepadariau – sugebės pabaigti“. Švč. M. Marija pasiėmė jį kaip auką už mūsų tikėjimo, laisvės, tautos išsaugojimą.

Dirbant Krekenavoje kun. A. Mackevičius suartėjo su krekenaviečiais – aplinkinių kaimų žmonėmis. Visur matė sunkų valstiečių gyvenimą, bandymą nutautinti lietuvių tautą. Nors gyventojai vargo, bet gyvenimas ėjo sava vaga. Krekenavos parapija tuo metu buvo žymiai didesnė. Jai priklausė tokie kaimai kaip Dukynė, Antanopolis, Žaibgala ir eilė kitų. Todėl darbo buvo daug, nes nežiūrint į visus sunkumus, kūrėsi šeimos, gimė vaikai. Pasidomėjau 1853- 1854-1855 metais. Krikštų būta 185-180-145, vidutiniškai po 15 kas mėnesį. Įrašė ir nesantuokiniai vaikai. Tokių buvo vidutiniškai 10-11 per metus. Krekenavoje A. Mackevičiaus kunigavimo metais vaikai buvo krikštijami labai maži: dviejų – trijų savaitių ir net keletos dienų. Įdomus gimimų skaičius pagal mėnesius. Pvz. 1854 m. kovo mėn. gimė 12, o rugpjūčio – 20, tai sekanciais metais kovo mėn. gimė 23, o rugpjūčio – 13. 1855 m. vyskupų aktuose, vyskupas M. Valančius mini: „Mokyklos namo prie Krekenavos bažnyčios nėra pastatyto. Vietos vikaras kun. A. Mackevičius talpina vaikus savo gyvenamajame bute ir uoliai juos mokina“. Tai leidžia suprasti, kad nors ir neilgai dirbęs Krekenavoje, bet dirbo Dievo ir Tėvynės labui. Už Krekenavos miestelio, kelio Truskavos link kairėje pusėje, J. Žilevičiaus ir kitų kraštotyrininkų iniciatyva pastatytas, kun. A. Mackevičiui atminti, paminklinis akmuo. Stabtelėk prie jo ir nulenk šiam didžios sielos, plačios, mylinčios širdies žmogui, Tėvynės gelbėtojui, galvą.

Kvietimas naudotis parapijos sale

klebonas G. Janėnas ir pastoracinė taryba

Kiekvieno mūsų gyvenimas sudarytas iš akimirkų. Kiek jose gėrio, šviesos, meilės, pasiryžimo ir nuo ko tai priklauso? Dažnas žinome, kad tam turi įtakos mūsų norai, bendravimas. Tai pažadina aktyvumą, jautimus, pažinimą, teisingą pasirinkimą. Šiam reikalui mūsų parapijos tikintieji ir svečiai jau turi kur susiburti. Mūsų „tvartelyje“ nuolatos

eksponuojamos parodos, organizuojamos agapės, susitikimai.

Paskutiniame pastoracinės tarybos posėdyje buvo nuspręsta šias patalpas leisti naudoti šeimų šventėms, bendramokslų, giminių susitikimams, gedulingiems pietums, metinėms ir kitoms šventėms ar renginiams. Jose gali tilpti nuo 30 iki 60 žmonių. Norintieji pasinaudoti šia galimybe, prašome kreiptis į klebonijos referentę Angelę (tel. 862020989).

Kvietimas

Organizatoriai: Panevėžio apskrities vyriausiasis policijos komisariatas

Lietuvos policijos prevencijos padalinių pareigūnai birželio 12-ąją mini savo profesinę dieną. Maloniai kviečiame visus į Prevencijos dienos šventinį renginį.

12.00 val. Švč. Mergelės Marijos Ėmimo į dangų bazilikoje bus aukojamos šv. Mišios. Po šv. Mišių Panevėžio apskrities vyriausiojo policijos

komisariato viršininkas Rimantas Bobinas sveikins prevencijos padalinių pareigūnus už aktyvią prevencinę veiklą, pagalbą Panevėžio apskrities policijos pareigūnams, apdovanos policijos rėmėjus, jaunuosius policijos rėmėjus, šaulius. Vykės koncertas.

Policijos pareigūnai pristatys prevencinį automobilį, policijos naudojamą techniką, specialiąsias priemones, šauliai vaišins kareiviška koše.

Pasibaigė kalenda Krekenavos parapijoje

Klebonas

Mieli parapijiečiai, džiaugiuosi pranešdamas, kad altaristo kan. Petro Budriūno rūpesčiu užbaigėme Krekenavos parapijos lankymą (kalendą). Parapija buvo lankoma nuo lapkričio mėnesio iki gegužės mėnesio pradžios. Apgailestauju, kad jau antri metai aš pats negaliu Jūsų lankyti. Patikėkite, tam yra pakankamai svarių priežasčių.

Yra įprasta kalendavojimo metu perduoti kunigui parapijos ir kunigų išlaikymui skirtą metinę auką. Tokių aukų šių metų kalendros metu buvo surinkta 22 535 Lt. Noriu trumpai pristatyti, kas atsitinka su šiais Jūsų suaukotais pinigais. Pusė tos sumos, t.y. 11 267,50 Lt., yra įnešama į parapijos kasą ir prisideda prie parapijos išlaikymo – tai

visi mokesčiai, atlyginimai, remontai ir kt. Likusi suma padalijama į dvi dalis, t.y. po 5 633,75 Lt., skiriama parapijoje dirbantiems kunigams, t.y. man, Jūsų klebonui, ir altaristui kan. Petrui Budriūnui. Supraskite, kad šią sumą, kurią gauna kiekvienas kunigas, tuos 5 633,75 Lt., reikia dalinti iš 12, nes tiek metuose yra mėnesių. Tokiu atveju gaunasi, kad kiekvieną mėnesį prie mano ir kanauninko Petro mėnesinio atlyginimo prisideda 469,48 Lt. Tokiu atveju kiekvieną mėnesį mano atlyginimas Jūsų aukų ir geraširdiškumo dėka yra 1 969,48 Lt., o altaristo kan. Petro Budriūno – 2 269,48 Lt. Tikiuosi, kad šis išaiškinimas padės mums teisingiau ir tiksliau įvertinti, kaip ir kur yra panaudojamos taip mielaširdingai skiriamos Jūsų aukos.

2013 metų gegužės mėnesio Krekenavos, Upytės ir Vadaktėlių parapijų pajamos

Rinkliavos	Krekenavos, Lt	Upytės, Lt	Vadaktėlių, Lt
Motinos dienos rinkliava (05-05)	1439,-	410,-	290,-
Pirmosios Komunijos rinkliava (05-11)	581,-	-	-
Sekmadienio rinkliava (05-12)	414,-	173,-	377,-
Atlaidų rinkliava (05-15)	655,-	-	-
Sekminių sekmadienio rinkliava (05-19)	386,-	240,-	-
Sekmadienio rinkliava (05-26)	491,-	90,-	-

Naujai bazilikos šildymo sistema surinkta 37 912 Lt. Ačiū! (Reikia 40 000 Lt)

Brangi Lietuvaite,

Aš perskaičiau „Panevėžio balse“, kur Jūs prašote atsiliepti apie Jūsų Tėvelį. Aš ilgai galvojau, ar verta Jus beskaudinti tuo, kas jau seniai įvyko. Bet negaliu ir tylėti. Mes, kada buvome kameroje, paskui kely ir vėl kalėjime, kamera, kur mūsų visai niekas nemušė, nekankino, o tik buvo badas, mes buvome kaip šiaudeliai, visai be jėgų, išsekę ir taip tuose kalėjimuose žmonės mirė.

Pradėsiu iš pradžių. Su Jūsų Tėveliu pirmiausia man teko būti paskirstymo kameroje, rodos, ji buvo [neįskaitoma]. Pakui, jau po karantino, kurį visi kaliniai atlieka, aš pakliuvau į kamerą, kur buvo visi krekenaviečiai.

Vytautas Kadžys buvo geriausias mano draugas, jis sakėsi esąs vienturtis stambaus ūkio tėvai. Jis buvo Jaunalietuvis, taip pat ir aš, užtai radom bendrą kalbą ir visą laiką buvome drauge. 2. Kisielius, tai jie visi jį vadino užkuriu, lyg tai pažeminimas, aš taip suprasdavau, su juo bendravau arti. 3. Rutkauskas tai sakėsi dirbęs zakristijonu bažnyčioje. 4. Karecko, ar aš užmiršau, ar su manim nebuvo, nebeprisimenu.

Tiesa, Vytukas Kadžys 1941 ar 1942 pavasarį mirė, tai pats pirmas iš Panevėžio išvežtųjų, paskui Kisielius ir Rutkauskas. Mes visą laiką buvome vienoje kameroje su tais minėtais ir Jūsų Tėvuku.

Smailį palikau sunkioje būklėje kameroje, o aš turėjau daug temperatūros, mane per kalėjimo kiemą vedė pulk. Gustaitis. Jis sakėsi esąs brolis gen. Gustaičio, kurį sušaudė Maskvoje, apie jį daug yra kalbos, tai labai geras žmogus. Kai jis mane vedė, teisingiau nešė, mes abu verkėme, ir ne tik mes. O visi pažįstami esame prisižadėję, jei kuris grįšime, tai pranešime saviems. Bet mano giminės kiljos, kada aš bėgau iš Sibiro, čia bėglys neturėjau kaip gyventi, pridariau nusikaltimų ir vėl į Rusiją. Tiesa, aš nieko neužmušiau, net ir beveik nepavogiau, bet vėl bėgau ir už tai daug sėdėjau, taigi aš netikau nei bolševikams ir galbūt dabar su manim ne per daug skaitytųsi Lietuva. Bet esu virš 70 metų, todėl į politiką nekišu liežuvio, man tikriausiai nebeteks gyventi laisvoj, visai laisvoj Lietuvoj. Bet tiems, kas jos vertas, linkiu laisvos tėvynės, nes aš praėjau tą paniekinimą ir grįžęs iš kalėjimo. Atleiskit, kad taip blogai rašau, nes turiu kraujospūdį, o rašant gal nervai, labai skauda galvą.

Jūs supraskit skausmą širdies tos netiesos, kai paėmė iš darbo be jokio nusikaltimo, jau minėjau, kad

Krūmokšniais laukai ten apaugę Sibire
Ir ošia ten tamsūs miškai
Lietuvio ištremto likimas bedalis
Jų eina per smėlį šimtai

Ten užtvaros, bokštai, bokšteliai
Juos saugo ten rūstūs sargai
Į laisvę jiems uždaras kelias
Likimas jiems vien tik kapai

prasidėjo karas. Aš pirmas nebuvo drąsiausias, užlipau ant antrų narų ir pro langą viršų žiūrint į padangę, gerai matėsi Pajuostės aerodromas, o ten dūmai. Sakau: „vyrai, karasi!“ Rutkauskas klaupėsi ir liepė kitiems klauptis, melstis, kad Dievas davė laisvę, o laisvė štai kokia. 12 val. tą pačią dieną mus krovė į sunkvežimius ir po 4 sargybinius ir vežė į cukraus fabriką. Visi norėjom bėgti, ypatingai Kadžys, bet mes taip buvome susodinti, kad anei pajudėti. Vagonai išvežimui buvo paruošti blogai, užtai visos viltys buvo kely bėgti. Tiesa, iš Panevėžio išvežė 4 val. po pietų, buvo karšta, mus troškino, bet jokio vandens. Kupiškų ar Subačių apšaudė mus vokiečiai, bet gaila, nesuardė bėgčių. Daugpilyje bombardavo, bet mūsų ne. Ir tai pirmoji Rusijos stotelė Bigosov, kur sakė, jog veža vokiečius, per 14 parų mus nuvežė į miestą Sol Ilick, tai Orenburgo rajone. Geriausio draugo ir nepažinau po pirties, nes buvo rudenį nebe rūbai ir mes geltoni be maisto, be vandens. Kelis kartus vandens davė, bet mes jo nepasidalindavom daugiausia išsipildavo ant grindų. 7 žmonės kely iš vagonų prarado, pirma mirė žydas, Šaulių gatvėje turėjo malūną ir 6 metus bausmės už mergaitės išprievartavimą. Ir tris nušovė išvedę iš vagono. Tiesa, kai mus vežė, nežinojo, kas mes esame, nes nebuvo jokių dokumentų, tik išbuvus Sol Ilicke pradėjo klausinėti, kas mes, už ką teisti, jeigu ne, tai už ką areštuoti. Daugelis melavo, nes jau žinojome straipsnius, už ką kiek duoda, visi lengvinom savo.

Jūsų minėti penki žmonės, jie pasipriešino milicijai ir ją sumušė. Kai laidojo, kunigas tai [Panevėžy] jiems grėšė iki sušaudymo arba 10 metų, teisė iš lubų, bet jau teisė praėjus beveik metams po išvežimų. Petropavlovskė ant Ješimos upės kranto buvęs odos fabrikas, jį dėl mūsų padarė kalėjimu. Nuo lubų vanduo laša, grindys šlapios, o patalynės niekas nedavė, o rūbų šiltų neturėjome, nes vežant iš kalėjimo sakė mus paleis, taip kad apie Jūsų Tėvuką nežinau. Kiek veikė kalinių radijas, tai mes skaičiavom, kad ko neišvežė į lagerį, jie buvo labai silpni ir kalėjime mirė. Ten ir lagery niekas jokių [kasimų] nedarė, o laidojo iš rudens iškastuose grioviuose šimtais.

Tiesa, su Panevėžio kalėjimu išvežė ir Raseinių kalėjimą, bet žmonės sakė, kad apie šimtą paliko ten, o naktį prieš karą juos atvežė į Panevėžį. Geri žmonės mirė – Masiulis iš Rokiškio, Lietuvos seimo narys, jis draugavo su Jūsų Tėvuku. Pažiūrėkit 20 litų, jo paskutinis parašas.

Ten smėlio kapelis supiltas
Tai ženklas, kad kapas žmonių
To kapo nežino senoji močiutė
Nežino, kad jos ten sūnus.

Taip slenka ten dienos siaubingos
O būrius papildė naujais
Neverk, motinėle, likimo taip skirta
Ta drėgna velėna ir mane priglaus

Vingiuotas kelias į mokslą (I dalis)

Zigmantas Plėštytys

Pradinę mokyklą pradėjau dar Nepriklausomoje Lietuvoje, 1939-ųjų metų pavasarį. Tais metais mano vyriausiasis brolis baigė ketvirtąjį skyrių, o sesuo buvo antrokė, tai į mokyklą ėjome visi kartu. Tris dienas palankiau pirmąją grupę ir buvau perkeltas į antrąją. Taip praėjo visas gegužės mėnuo. Kadangi aš, už nugaros vyresniesiems stovėdamas, mačiau, kaip ruošiamos pamokos, tai į mokyklą atėjau jau gerokai „mokytas“. Tais pačiais metais nuo rugsėjo pirmosios pradėjau lankyti pirmąjį skyrių ir mokiausi iki spalio mėnesio. Nuo spalio pirmosios, kuomet baigdavosi ganiavos sezonas, į mokyklą ateidavo antrokai, užbaigę piemenavimą. Spalio mėnesį mane perkėlė į antrąjį skyrių ir taip per trejus metus, 1942 metais, baigiau pradinę mokyklą. Mokiausi kiek ilgiau negu brolis ir sesuo, bet perskaičiau gal beveik visas mokyklos bibliotekos knygas. Pirmąją knygą perskaičiau antrame skyriuje – „Atsiskyrėlis Antanėlis“. Iki šios dienos išliko atmintyje Antanėlio „pasakymas“:

Su jum žaisti aš nenoriu.

Aš šiandien keliausiu toli...

Karo metais niekur mokytis neteko. Kaimynystėje buvo Lietuvos karininko Vinco Mažeikos tėviškė. Jų namuose buvo daug knygų lietuvių, vokiečių ir rusų kalbomis. Kadangi jauniausiasis Mažeikų sūnus Povilas mokėsi Panevėžio vyrų gimnazijoje, tai galėjai rasti įvairių vadovėlių. Skaičiau daugiausiai grožinę literatūrą, kada tik laiko atverdama, tarp visokių namų darbų, kurių kaime tu vaikams būdavo skiriama pakankamai.

Frontas nuslinko į vakarus. Prasidėjo represijos ir jaunų vyrų gaudymas į sovietinę kariuomenę bei areštai ir nekaltų žmonių žudymai. Brolis, nuo mobilizacijos besislapstantis pusbrolis ir dar vienas pažįstamas, kuris buvo tėčio išgelbėtas nuo arešto ir slapstėsi pas mus klojime įrengtame bunkeryje, išėjo į mišką. Tik jų partizanavimas truko neilgai. Tais pačiais metais jie visi trys ir dar vienas partizanas žuvo. Visai mūsų šeimai tai buvo didelis sukrėtimas. 1945 metų rugsėjo mėnesį įstojau į Krekenavos progimnazijos pirmąją klasę. Vėliau ji tapo gimnazija, ir dar vėliau, vykdant mokyklų reformą, perorganizuota į 11 klasių vidurinę mokyklą. Mokytojai buvo labai geri, nors trūko vadovėlių, sąsiuvinių ir dar daug ko, bet jie dirbo pasiaukojamai. Daugelį dalykų tekdavo užsirašinėti, o mokytojai turėjo patys surasti medžiagos pamokoms. Tik mokytojai dažnokai keisdavosi. Gamtos mokytoją Bandžiulį ir karinio

parengimo mokytoją su šeimos ištrėmė į Sibirą. Trumpai padirbė, kažkur dingo fizikos mokytojas Jazulėnas ir matematikos mokytojas Rimkevičius. Pastarasis buvo labai geras mokytojas, gražiai rašė ir labai puikiai

lentoje braižydavo geometrines figūras. Jo geometrijos pamokos buvo įdomios. Jau atgavus nepriklausomybę, buvau jį sutikęs mokyklos jubiliejaus šventės metu. Pasakojo, kad buvo priverstas kaitalioti savo darbo ir gyvenimo vietas, nes saugumas vis neduodavo ramybės.

1951 metų lapkričio mėnesį su grupe moksleivių buvau areštuotas ir atsidūriau Šiaulių saugumo tardymo kalėjimo kameroje. Nukirptas, apžiūrėtas, iš rūbų išpjaustyta, kas numatyta išpjaustyti, ir paimti pirštų antspaudai. Kameroje radau bendraamžius kuršėniškius moksleivius Vaitiekų ir Gelžinį, partizanus – nuo Žagarės Praną Rudnicką ir nuo Pandėlio Paulių Laucių. Turėjome ir mokytoją Adomaitį. Kiti kameros „gyventojai“ buvo vyresnio amžiaus. Iš viso kameroje sėdėjo beveik 12 kalinių. Iš karto prasidėjo mokslas. Labai greitai išmokome Morzės abėcėlę: vienas stuktėlėjimas – taškas, du trumpi – brūkšnys. Tarp raidžių trumpa pauzė, o užbaigus žodį – ilgesnė pauzė. Baigus sakinį, keli dažni stuktėlėjimai. Stuksenimo įrankis būdavo šachmatų pestininko figūrėlė, nes patogi paimti ir tvirta galvutė. Mokytojas Adomaitis mus primygtinai ragindavo žaisti šachmatais, kad nenustotume mąstyti. Kitokio užsiėmimo dienomis nebūdavo, nes dienos metu snausti prižiūrėtojai neleisdavo, o naktimis dažniausiai vesdavo į tardymus. Po teismo dar keli mėnesiai Šiaulių bendrajame kalėjime – aštuoniese trims kaliniams skirtoje kameroje. Vietos buvo tiek, kad vienas iš mūsų pagal eilę naktį turėdavo sėdėti tarpduryje, nes atsigulti nebebuvo kur. Čia būdami „telegrafu“ gavome žinią iš mirtininkų kameros, kad nuteisti sušaudyti Kupreliškio klebono A. Valantino išduoti partizanai: Pivoravičius, Petronis, Mikonis, Valentėlis ir buvęs mūsų kameros draugas Laucius.

Klebonijos raštinėje darbo dienomis galima įsigyti bazilikos suvenyrų ir dievocalijų, o sekmadieniais ir švenčių metu bazilikos gale.

Informacija piligrimams. Dėl apsilankymų bazilikoje prašome susitarti iš anksto paskambinus į klebonijos raštinę.

Marijos Legiono susirinkimai Krekenavoje vyksta kiekvieną pirmadienį 17 val. parapijos salėje. Kviečiame dalyvauti.

2013 metų gegužės mėnesį iškeliavusieji į amžinybę:

Krekenavos parapijoje:

Stasys Čižauskas, 59
Janė Andriukaitienė, 67
Mykolas Karnišauskas, 89
Antanas Rimkevičius, 84
Zofija Petrauskienė, 94
Vytautas Kavaliauskas, 70

Prisiminkime Juos maldose.

Pamaldų laikas:

Krekenavos Švč. M. Marijos Ėmimo į dangų bazilikoje:

Sekmadieniais ir atlydų dienomis: 10:00, 12:00
Šiokiadieniais: 18:00

Upytės Šv. Karolio Boromėjaus bažnyčioje:

Sekmadieniais: 10:00

Vadaktelių Šv. Jono Nepomuko bažnyčioje:

birželio 30 d. 14 val.

Krekenavos slaugos ligoninėje:

Pirmą mėn. penktadienį: 16:00

Rodų koplyčioje:

Paskutinį mėn. sekmadienį: 14:00

Žibartonių koplyčioje:

II mėn. sekmadienį: 14:00

Dėl šv. Mišų užsakymo koplyčiose, kreiptis į kan. P. Budriūną

2013 metų gegužės mėnesį pakrikštytieji:

Krekenavos parapijoje:

Edgaras – Matas Gritėnas
Elinga – Paulina Kudrauskaitė

Vadaktelių parapijoje:

Lukas Čereška

2013 metų gegužės mėnesį susituokusieji:

Redas Čereška

ir

Gintarė Dyglytė

Sveikiname!

Trumpa parapijų informacija:

Klebonas kun. dr. Gediminas Jankūnas
Altaristas kan. Petras Budriūnas

Klebonijos raštinė - Bažnyčios g. 18, Krekenava,
Panevėžio raj. LT-38306
Tel. +370 620 20989; (45) 59 32 58
el.paštas: krekenavosbazilika@gmail.com
sąsk. nr. LT457300010002378753
j.m. kodas 191260418

Klebonijos raštinės darbo valandos:

I-VI nuo 9:30 iki 13 val., kitu metu kreiptis prieš ar po šv. Mišų bazilikoje arba skambinti telefonu.

Darbo valandomis klebonijoje Jus pasitiks referentė Angelė Pranaltytė.

Caritas ir pastoracinės tarybos
vicepirmininkė - Akvelina Pogūžinskienė,
tel. (45) 593 282

Gyvojo Rožinio būrelis - Gema Plėštytė,
tel. (45) 593 226

Religinių spaudinių, žvakių ir kt.
dievocalijų įsigijimui kreiptis -

Irena Teresė Kvedienė, tel. +370 615 89171

Už procesijų organizavimą atsakinga sesuo
Loreta, tel. +370 640 56551

Krekenavos vargonininkė - Virglnija
Kavaliauskienė, tel. +370 612 02315

Krekenavos zakristijonas - Gediminas
Kaspariūnas, tel. +370 688 91390

Marijos Legionas - Aldona Juozapaitienė, tel.
+370 616 05378

Upytės zakristijonas - Juozas Jakubonis,
tel. (45) 555 537

Upytės Gyvojo Rožinio būrelis ir Caritas-
Janina Bagdanskienė (45) 555 639

Upytės vargonininkė - Pranutė Adomaitienė,
tel. (45) 570 616

Krekenavos katechetė Aurelija Kotinskienė
mob. tel. 861202053

Upytės katechetė Ilona Dauderienė mob. tel.
861605313

Vadaktelių bažnyčios prižiūrėtoja Stasė
Radzevičiūtė tel. 861733780

Laikraštėlių leidžia redakcinė kolegija už parapijiečių aukas. Paremti leidinį galite mesdami aukas į tam skirtą dėžutę bazilikos gale, arba perduodami klebonui. Praėjusį mėnesį suaukota 247 Lt., išleista - 220 Lt. Kitą numerį numatoma išleisti iki liepos 14 d.

Laikraštėlio el. pašto adresas: bazilikoslaikrascini@gmail.com. Laukiame Jūsų straipsnių!

Dėkojame už Jūsų paramą!